

МАРГАРИТ КЕЙ ПОДАРЪКЪТ НА ШЕЙХА

Част 1 от „Пустинни принцове“

Превод от английски: ganinka, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Лашаал, Арабия, 1816 г.

— Племенната делегация пристигна, Ваше Височество.

Шейх Калид ал-Ракам, принц на Лашаал, продължаваше да изучава чертежа на храма, който наскоро бе открит при разкопките на изгубения град Персиманон. Руините на светилището го очароваха, тъй като бяха няколко века по-стари от останалата част на града. Може би дори са били причината за съществуването на селището. Калид взе последния открит артефакт — малка златна статуетка на богиня, която бе изключително необичайна за този район на Арабия. Усмихна се на себе си. По-суеверните сред поданиците му — включително Фейрид, неговият главен помощник — биха сметнали артефакта за поличба, но Калид бе над тези детинщини. Миналото го очароваше, но не бе обладан от него. Завъртя миниатюрната антика в ръцете си. Персиманон се оказа богат на такива находки. Беше от жизненоважно значение да запази съществуването му в тайна, така че европейските лешояди да не го надушат и да се опитат да плячкосат ценното наследство на Лашаал, както бяха направили в Египет.

Калид стисна здраво златната богиня. Нямахше да позволи подобно оскверняване да сполети страната му.

— Какво иска тази делегация? — попита той раздражено Фейрид.

— Аудиенция, Ваше Височество. Пътували са пет дни през пустинята, за да ви платят дължимия данък за вашето съдействие при уреждането на граничния конфликт. Не бихте искали да ги обидите, като ги накарате да чакат дълго.

Принцът въздъхна и внимателно нави чертежа.

— Много добре, тогава ще ги приема сега.

Фейрид се поклони.

— Тържествено ли ще ги приемете, Ваше Височество?

Принцът знаеше, че това всъщност не бе въпрос, и отново въздъхна леко.

— Щом трябва... Както винаги, Фейрид, разчитам изцяло на теб за протокола.

От три години властваше над Лашаал, но все още намираще някои обичаи, особено пищността и тържествеността, за много досадни. Мирът в кралството му бе постигнат много трудно и все още бе крехък. С толкова различни племена, които бяха готови при най-малката провокация да се изправят един срещу друг, негово задължение като владетел бе да раздава правосъдие и ако е необходимо — да наложи публично наказание.

Тази тежка отговорност имаше цена — изолираше го от народа му. Негов дълг бе да бъде непогрешим, непобедим и всемогъщ. На тридесет и две отдавна трябваше да се е оженил и да се е сдобил с наследник, но дори за Фейрид и неговите легендарни дипломатически умения беше прекалено трудно да му намери подходяща жена измежду многото племена в кралството. Самият Калид беше безразличен към избора. Във всеки случай бъдещата му съпруга трябваше да отговаря на нуждите на Лашаал повече, отколкото на неговите собствени, затова засега бе доволен, че все още не се бе оженил. Бе по-добре да носи бремето на държавните дела сам — поне така си казваше, докато обличаше тежката официална роба в личните си покои.

Копринената дреха бе тъмносиня, обточена с ширити, чието предназначение бе да дърпа надолу дългите ръкави, и с висока яка, богато бродирана със сребърни нишки и перли. Коланът бе от сребро, украсен с тюркоази и сапфири. На него закачи церемониалния ятаган, също изработен от сребро, а на пръста си сложи великолепия пръстен, в който бе вграден легендарния Сапфир на Лашаал. Наметалото, с което покри раменете си, също бе тъмносиньо и обсипано със скъпоценни и полускъпоценни камъни. Покривалото за глава бе прикрепено с лента от сребърни нишки и скъпоценни камъни. Когато най-накрая се облече, Калид се почувства така, сякаш буквално носи тежестта на кралството на раменете си.

Великолепната тронна зала на кралския дворец на Лашаал бе дълга осемдесет стъпки. От прозорците нахлуваше ярка слънчева светлина и се отразяваше в покритите с огледално стъкло стени.

Калид зае мястото си на престола, поставен на подиум в дъното на залата, когато Фейрид даде нареждане и след секунди двойните врати се отвориха широко. Шарена тълпа от бедуини се затътри нервно

през вратата, носейки голям вързоп. Приличаше на килим и съдейки по раздърпаните пискюли във всеки край и полепналия прах по него, не изглеждаше да е особено запазен.

Принцът вдигна въпросително вежди.

Един от мъжете пристъпи напред и се поклони няколко пъти.

— Ваше Височество, дойдохме да изразим почитта си и да ви помолим да приемете от вашите вечно благодарни поданици този безценен подарък.

— С удоволствие ще го приема — каза Калид, като кимна с глава. — Обаче не мога да не се съглася с вас за стойността на подаръка.

Мъжът от племето изглеждаше озадачен за момент, след това широка усмивка се разля по лицето му, разкривайки жълти, изкривени зъби, които всяка камила би била горда да притежава.

— Килимът? Не, Ваше Височество, това е опаковката. Истинското съкровище лежи вътре. — Той плесна с ръце и другите пратеници развиха килима със замах.

— Уф!

Гласът звучеше възмутено, чуждестранно и определено бе женски. Собственичката му носеше мръсни, окъсани дрехи, разкриващи добре оформено тяло, дълга и черна като нощта коса и очи като бурно зимно море. Борейки се с вързаните си ръце, тя се изправи на колене и го погледна нахално.

След задушавачата тъмнина в килима, в който я бяха увили, очите на Жулиет де Монтиняк горяха от блясъка на отразената слънчева светлина. Намираше се в някаква огромна официална зала. Погледът ѝ се спря на високия мъж, който стоеше пред нея.

Краката му бяха обути в чехли, обсипани със скъпоценни камъни. Съдейки по хубавите дрехи, които носеше, явно бе богат и добре сложен при това. Под тънката коприна на робата му се очертаваше стегнато, мускулесто тяло. Украшеният със скъпоценни камъни колан с втъкнат в него заплашително изглеждащ ятаган подчертаваше тясната му талия — доста необичайна за страна, в която голямата обиколка се възприемаше като доказателство за просперитет. Повдигна поглед към мощните му гърди, продължи към широките

рамене и накрая се оказа в капана на чифт изумително сини очи с фини бръчици в краищата им.

Лицето му бе по-впечатляващо от класическата красота, с ясно очертани скули и трапчинка на брадичката. Тънък белег пресичаше едната му вежда. Лесно запомнящо се лице.

Страшен бе думата, която се появи в съзнанието ѝ. Тръпка на страх премина през нея и я свари неподготвена. Помисли си, че всичкото време, прекарано с баща ѝ по археологическите разкопки, живеенето в груби палатки и общуването с всякакви мошеници би трябвало да я е направило неподатлива на такива женски емоции, но този човек бе различен. Не бе някой, който би искала за враг.

Огледа скришом богато украсената зала, забеляза златния трон на подиума и се взря в знатния мъж пред нея. Изведнъж осъзна, че е предложена от похитителите си като някакъв вид подарък. Събирайки цялата си смелост, непоколебима в усилието си да не трепне издайнически, тя срещна погледа на мъжа, който я съзерцаваше.

— Je m'appelle Juliette de Montignac^[1] — изрече тя с цялата властност, на която бе способна.

Французойка! Гледайки как главатаря на племето потриваше ръце, Калид се зачуди дали глупакът имаше представа за опасното положение, в което този нежелан подарък го поставяше.

Той се поклони.

— Принц Калид ал-Ракам от Лашаал.

Принц! Трябваше да се досети по високомерната му поза. Е, принц или не, нямаше право да я държи против волята ѝ. Жулиет повдигна решително брадичка.

— Тези мъже ме отвлякоха. Настоявам да ме освободите.

Определено французойка, съдейки по тона и надменното отношение, присъщо на дама от благородно потекло. Дипломатическите последици можеха да бъдат катастрофални.

— Къде я намери? Преди колко време? — попита Калид рязко.

— В морето, Ваше Височество — отвърна говорителят на делегацията, свеждайки поглед към краката на принца. — Преди около месец, беше изхвърлена на брега от буря.

„Цял месец? Може ли да стане още по-зле?“, изруга Калид мълчаливо.

— Какво се случи с останалите? — попита той, обръщайки се към Жулиет на родния ѝ език.

Френският му бе отличен, с едва забележим акцент. Въпросът му предизвика кратък, ужасен спомен от бурята — свистенето на вятъра, разкъсващ платната на кораба, виковете на екипажа, собствените си молби към баща ѝ да остави ценните артефакти, за да се спаси. Разбира се, не я бе послушал. Огромната вълна, която я бе изхвърлила на брега, бе завлякла баща ѝ и сандъка, пълен с грижливо събрани реликви, на дъното на Червено море.

Дори и пред лицето на смъртта, баща ѝ бе поставил изгубените цивилизации на първо място.

— Всички се удавиха, включително и баща ми — каза Жулиет, захапвайки вътрешната страна на бузата си.

— Съжалявам — промълви Калид, трогнат от усилието ѝ да не заплаче. — А останалите членове на семейството ви? Къде са те?

— Семейство? — Жулиет поклати глава, преглъщайки буцата в гърлото си, която се бе появила от състраданието му.

Макар баща ѝ да бе благородник, семейството му се беше отрекло от него, след като бе разбрало, че интересът му към археологията не бе само джентълменска прищявка. Не се бе срещала с никой от роднините си, а и баща ѝ не я бе окуражавал да покаже някакъв интерес към тях. В същото време бе свикнала с идеята, че е сама на света — с изключение на баща ѝ, който се държеше по-скоро като наставник, отколкото като родител — нещо, което бе приемала за напълно нормално, докато не бе поставено на вниманието ѝ. Не ѝ харесваше да ѝ го припомнят, затова просто сви рамене.

— Нямам други роднини. Майка ми почина, когато бях дете. Винаги сме били само двамата с баща ми.

Нищо че през по-голямата част от времето, особено когато беше по-малка, баща ѝ едва я бе забелязвал, призна си тъжно тя. Едва когато порасна достатъчно, за да му бъде от полза, той пое контрол върху образованието ѝ, макар да го бе направил повече от егоизъм, отколкото от загриженост. Обучението му се ограничаваше до неговото поприще, и ако Жулиет бе показала интерес към нещо извън света на археологията, той не бе обърнал внимание. Младата жена се съмняваше дали баща ѝ бе знаел предпочитанията ѝ — чай или кафе, Русо или Волтер... Такива неща той смяташе за незначителни.

Принц Калид я погледна странно.

— Нямаме съпруг? — попита той, повдигайки вежди. — Това е доста... необичайно.

Жулиет настръхна. Беше наясно, че животът ѝ бе необикновен, но бе единственият, който познаваше. Имаше своите съмнения, но не ѝ харесваше, когато някой непознат стигнеше до същото заключение.

— През целия ми живот съм помагала на татко в работата му... Работа много по-важна от един съпруг. Нямах време за такива неща. Спечелих си правото да бъда третирана като равна от баща ми и неговите помощници.

Загледан в изключително пищното женско тяло под остатъците на дрехите ѝ, на Калид му бе трудно да повярва в това. Улавяйки похотливия поглед на мъжа, който я бе докарал, принцът се разгневи от липсата на обноски на поданиците си, но най-вече на наивността на тази странна францужойка.

— Тя е много красива, нали? — каза един от мъжете, намигвайки към младата жена.

— Син на камила — сопна му се Жулиет. — Как смееш да ме гледаш така!

Мъжът побърза да се отдръпне настрана, когато Жулиет се опита да го ритне, тъй като ръцете ѝ бяха вързани.

— Както виждате, Ваше Височество, дамата има огнен темперамент.

— Надявам се, че сте се отнасяли с уважение към нея — попита Калид хладнокръвно, — както заслужава всеки чуждестранен посетител в кралството ми.

Мъжът се засмя нервно.

— Тя има такъв нрав, че моите хора не посмяха да се приближат до нея. В интерес на истината, Ваше Височество, ще се радваме да се отървем от малката дива котка. Само могъщ принц като вас може да я укроти, да я постави на колене — каза той с несигурна усмивка и хвърли бегъл поглед на Жулиет.

— *Qu'est-ce qu'il dit?*^[2] — обърна се Жулиет към Калид. — Какво каза за мен този мъж, който има козел за баща. — Макар ръцете ѝ все още да бяха вързани, тя изглеждаше толкова свирепа, че мъжът от племето се отдръпна. — Цял месец ме държат вързана като животно. Настоявам да ми кажете...

— Достатъчно! — Калид плесна с ръце толкова силно, че Жулиет млъкна. — Не сте в положение да изисквате, мадмоазел. Не съм ви искал, за бога, и бих желал да не ви бяха давали на мен, но сега, според законите на Лашаал, вие сте моя собственост. Изплащане на дълг на честта — обясни той мрачно. — Въпреки окаяния им вид, тези хора представляват могъщо племе. Би било неразумно от моя страна да ги обидя, като откажа дара им.

Наистина би било крайно неразумно. В действителност ситуацията бе доста деликатна и Калид не можеше да не обвини за нея жената, вперила враждебен поглед в него. Защо бурята трябваше да я изхвърли точно на неговия бряг? Ако я приемеше като подарък, щеше да рискува нейното правителство да го обвини в съучастие в похищението ѝ. Трябваше да обмисли внимателно как безпроблемно да я върне във френското посолство в Кайро.

„Първо да се оправя с мъжете“, реши Калид, „за да отпадне едната страна на проблема“.

— Смятам, че дългът ви е изплатен. Можете да си тръгвате с моята благословия. Фейрид, изпрати почетните ми гости и се увери, че са добре нахранени и напоени, преди да отпътуват.

— Да, Ваше Височество. Ами жената? — попита Фейрид, поглеждайки към Жулиет.

— Аз ще се оправя с мадмоазел Монтиняк — отвърна мрачно Калид. — Просто ги изведи отгук.

Залата се опразни бързо. Оставайки насаме с принца в просторното, странно място, където светлината се пречупваше и се отразяваше в множеството огледала, Жулиет отчаяно се опитваше да измисли следващия си ход. Изпълни я ужас, коленете ѝ омекнаха като желе и едва я държаха, но трябваше да се вземе в ръце. Всичко, което имаше, бе умът ѝ и трябваше на всяка цена да го запази трезв. Леко безпокойство премина през нея като вятър, навяващ леко пясъка на дюна, и накара космите на тила ѝ да настръхнат, когато усети погледа на проникателните сини очи върху себе си.

Въпреки своите двадесет и четири години, опитът на Жулиет с мъже, различни от тези, които участваха в разкопките на баща ѝ, бе доста ограничен. Осъзна, че човекът, който я гледаше с презрение, може би не споделяше ентузиазма към бащината ѝ професия. Неофициалната война, която се водеше между британския генерален

консул Хенри Солт и бившия френски генерален консул Бернардино Дровети бе принудила баща ѝ да наруши собствените си правила, като извърши разкопките и изнесе артефактите извън страната без разрешение. Бе много вероятно принц Калид да определи това като плячкосване. Баща ѝ, който обикновено бе толкова категоричен намереното да остава там, където е открито, бе правил компромис с почти всеки свой принцип през последната година и нещо. Когато се бе удавил, беше озлобен, разочарован човек.

— Монтиняк... — промълви замислено Калид. — Казахте, че това е името ви? — Жулиет кимна предпазливо. — Какво правехте в страната ми?

Младата жена се поколеба. Нямаха официално разрешение за последните разкопки, бяха заставени от Френското консулство да се възползват от объркването, причинено от внезапната смърт на принц Асад ал-Муханна и неочакваното наследяване от брат му Рамиз.

— Бяхме в А`Кадиз, не в Лашаал, което, мисля, е съседното кралство. Баща ми работи... работеше за френското правителство — каза тя предпазливо.

— Дипломат? Вероятно изпратен да поднесе почитанията си на новия владетел? Предполагам принц Рамиз е прекарал много време на запад като пратеник на брат си.

Думите напиреха да бъдат изречени, но Жулиет се поколеба — не умееше да лъже.

— Не е точно така — каза смутено тя.

— Казахте, че сте помагали на баща си? С какво по-точно? — Калид почука с пръст по дръжката на ятагана. — Монтиняк... Монтиняк... Монтиняк... Разбира се, Жан-Луи де Монтиняк, археологът. Това баща ви ли е?

— Да.

— Монтиняк беше един от онези осквернители, които ограбваха историческите богатства на страната ни, и вие по собствено желание сте му били съучастничка. Дали принц Рамиз от А`Кадиз въобще знае, че сте пребивавали в кралството му?

Въпреки че изпита желание да защити баща си, тя се поколеба, знаейки, че в действителност бе работил незаконно. Принцът не приличаше на човек, който толерира лъжи, а тя беше наясно, че ѝ личи, когато се опитва да заблуди някого, затова прехапа устни.

— Предполагам, мълчанието ви означава, че принцът не знае — сопна ѝ се Калид, потресен от допълнителното усложнение. — Предполагам също, че сте смятали да се възползвате от това, че принц Рамиз е прекалено зает с размириците, които възникнаха в резултат на смъртта на брат му, за да се притеснява от нападение на иманяри. Защо западноевропейците смятат, че имат право да грабят от всяка страна, в която се намират? Уверявам ви, мадмоазел, че ще уведомя принц Рамиз за вашата самопокана. Той ще иска да знае какво сте откраднали.

— Артефактите, които баща ми взе от АКадиз, се намират на дъното на морето заедно с него. — Сълзи потекоха по лицето ѝ, но Жулиет ги избърса гневно с опакото на вързаните си ръце. — Така е, взе ги, без да поиска разрешение, но само защото беше принуден. Отгоре на всичко избираше само тези с най-ниска стойност — каза разгневено тя. — Това, което го интересуваше най-много, беше знанието — питаше се кои са били тези хора, как са живели, на какви богове са се кланяли, в какво са вярвали, как тези неща са преминали от една култура в друга? Дали амулета беше от кост или злато, дали статуетката беше обсипана със скъпоценни камъни или изработена от глина — за него важна бе символиката, която изразяваха, а не стойността им на пазара. Не ме интересува дали ми вярвате, или не, но това е истината. Сега той е мъртъв и ще бъде заместен от хора с много по-малко принципи от него.

Страстната ѝ защита го изненада, защото тя изрази с думи чувствата му към Персиманон и другите археологически обекти в Лашаал, но това не променяше факта, че тя и баща ѝ бяха откраднали.

— Гарантирам, че нашите граници не могат да бъдат толкова лесно нарушени като тези на АКадиз — отговори Калид. — В състояние сме да се грижим за ценностите си и не се нуждаем от помощта на вашите западни експерти.

— Без съмнение ще се отнасяте към тях така, както се отнасяте към мен — подметна му тя. — Може би няма да дойдат, ако разберат, че ще бъдат държани в плен от диваци и подарени като роби.

Отказът ѝ да отстъпи го вбеси. Имаше нещо в тази борбена, необикновена жена с ум на мъж, обноски на езичница и тяло на одалиска, което караше кръвта му да кипи. Не бе свикнал да бъде предизвикван, още по-малко от жена.

— Може би — отговори ѝ гневно, воден от изгарящото желание да я постави на колене, — ще се отнасяме към тях подобаващо, ако те изчакат да получат покана.

Без да осъзнава какво прави, искайки само да я изплаши, принцът измъкна от колана малката кама, която бе затъкната зад дръжката на ятагана.

[1] Казвам се Жулиет де Монтияк (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Какво каза той? (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Калид искаше само да освободи вързаните ѝ ръце и се ядосваше на себе си, че не го бе направил веднага. Но в мига, в който я доближи, осъзна, че е ядосан на нея повече, отколкото бе предполагал. Предизвикателството в ясните сиви очи не можеше да бъде пренебрегнато. Лицето ѝ беше по-скоро момчешко, отколкото красиво, но начина, по който се държеше — смело и гордо — точно както би се държал той при такива обстоятелства, както и чувствените извивки на стегнатата ѝ фигура събудиха в него не само възхищение. През тялото му премина страст като проблясваща пустинна мълния и не му дойде на ума, че може да я изплаши с камата. Щеше да бъде ужасен и да спре незабавно. Но непокорният ѝ поглед събуди завоевателя в него и той вдигна камата по-високо.

Камата проблесна от отражението на плочките. Жулиет гледеше хипнотизирана как той се приближава към нея, а сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Дали щеше да я убие? Дали щеше да умре, а кръвта ѝ да изтече на килима, който бе послужил за опаковането ѝ като подарък.

Очите на принц Калид блестяха като острието, докато я наблюдаваше под спуснатите си клепащи като ловец плячката си. Хипнотизиращо... Той вдигна ножа. Кръвта ѝ се смрази, но тя не се отдръпна от него. Нямахше да бъде омаяна. Въпреки вида му, камата и безпощадните очи, тя наистина не вярваше, че той щеше да я убие хладнокръвно. Това беше тест и тя нямаше да се провали. Нямахше!

— Направи го! — Гласът ѝ пресипна, но погледът ѝ остана непоколебим. — Направи го, предизвиквам те.

Жулиет се тресеше. Той видя инстинктивното потръпване, как бе преглътнала молбата за милост и възхищението му нарасна, потушавайки гнева му. С движение толкова бързо, че всичко приключи, преди тя да успее да извика, камата в ръката на Калид описа дъга във въздуха, разрязвайки въжетата около китките ѝ, преди да продължи надолу към тези на глезените ѝ.

Тя залитна назад, надавайки уплашен вик, а нахлулата в краката ѝ кръв я накара да залитне. Китките ѝ пулсираха и бяха целите в синини от възетата. Жулиет ги разтри внимателно, гледайки го предпазливо. Не можеше да я вини, тя беше негов гост, въпреки че я бяха довели против волята ѝ. Честта повеляваше да се отнася към нея с уважение. По-слаб мъж нямаше да се поколебае да ѝ покаже по най-древния начин колко малко власт има тя над съдбата си. Калид нямаше харем, нито бе имал желание за такъв. Не изпитваше нужда да доказва властта си по такъв начин. Най-малкото досега...

Колкото повече я гледаше, толкова повече тялото му харесваше това, което виждаше. Искаше да я подчини. Знаейки, че няма да бъде лесно да го направи, копнежът му нарасна, но по-силно бе осъзнаването, че искаше тя да му се отдаде по собствена воля, а не от страх, или пък в замяна на свободата си. А просто защото го искаше. Погледна я неуверено, объркан от тези първични чувства и съзнаващ, че желанието му започва да се проявява по много неудобен начин под туниката му.

— Какво възнамерявате да правите с мен? — попита Жулиет, отстъпвайки назад.

Той бе толкова висок... даже прекалено висок. Гледаше я така, сякаш щеше да я погълне, и самата идея за това напрегна тялото ѝ, а после я накара да се вцепени. Колкото и мрачен да изглеждаше, принц Калид предизвикваше чувства в нея, които я караха, противно на всички очаквания, да пренебрегне порива си да избяга.

Не бе свикнала да я гледат така, с такъв напрегнат интерес, изкарвайки я от равновесие. Незнайно защо се изчерви.

— Предупреждавам ви, ако ме докоснете... — Поколеба се, защото от една страна нямаше представа какво щеше да направи, а от друга, защото за част от секундата мисълта да почувства ръцете му върху себе си ѝ се стори съблазнителна.

— Какво? — предизвика я Калид, правейки точно това. С едната ръка я хвана и я придърпа към себе си, а с другата притисна гърба ѝ, пречейки ѝ да се освободи. Бе плътно прилепена към него, а дръжката на ятагана притисна корема ѝ. — Какво ще направиш, Жулиет де Монтиняк? — попита той. — Ще изкрешиш?

Очите им се срещнаха и Калид се усмихна триумфиращо. Тя отвори уста, за да извика, но не защото се страхуваше, а защото това бе

последното нещо, което той очакваше от нея. Пое дълбоко въздух, но преди да изкрещи, устните му плениха нейните, оставяйки я без дъх.

Устните му бяха топли и твърди, също като ръцете му. Никой досега не бе дръзвал да я целуне. Беше се опитвала, доколкото бе във възможностите ѝ, в тъмнината на нощта, вдъхновена от еротичните рисунки, които бе открила в една забранена книга, или нарисувани върху стената на храма, но никога не бе могла да си представи какво бе всъщност целувката. Предполагаше, че щеше да е приятно, нищо повече. Само че това, което изживяваше сега, не бе просто приятно. Бе страстно и изкусно. Устата му я завладяваше, а ръцете му изискваха отговор от тялото ѝ. Би трябвало да се съпротивлява, но всъщност искаше да се предаде на желанието, както често бе копняла в най-съкровениите си мечти. Уплахата се превърна в изумителен прилив на чиста, неподправена наслада. За един миг Джулиет се отдаде, устните ѝ разцъфнаха под неговите ласки, кръвта препусна във вените ѝ, а сърцето ѝ заби лудо. За един възхитителен момент тя получи представа за удоволствието на сетивата. Тогава Калид се откъсна от нея, а цветовете и опияняващите усещания, които едва бе почувствала, се стопиха като сенки.

Младата жена залитна и почти щеше да падне на колене. Безкрайно изненадана от поведението си и потресена от изключително неочакваното осъзнаване, че не би го спряла, ако той бе продължил, тя се извърна от него. В никакъв случай не трябваше да му показва какъв ефект бе имала целувката върху нея. Не виждаше друг начин да се защити, освен да нападне. Умишлено избърса с ръка устата си и погледна презрително към Калид.

— Благодаря за комплимента, но нямам желание да ви стана наложница, Ваше Височество — каза тя и направи реверанс с леко трепереци колене.

Смаян от действията си, откакто Жулиет се появи, Калид тъкмо щеше да ѝ се извини, но бе научен да отговаря на атаката с атака.

— Все още имате много да учите, за да заемете това положение, мадмоазел. Наложниците са много по-опитни в задоволяването на мъжа, отколкото сте вие.

В интерес на истината невинният отговор на целувката му го възбуди много повече от опитната ласка на одалиска.

— Настоявам да ме пуснете — изрече тя повече поради липса на друго, което да каже, отколкото от желание да си отиде.

Точно това бе възнамерявал и той, но още веднъж отказът ѝ да отстъпи го накара да промени решението си.

— Никой не може да ми нарежда! — отвърна Калид. — Не забравяйте, че сте ми дадена като подарък. В очите на моите хора и на закона сега сте моя собственост, с която мога да правя каквото си поискам.

— Аз съм поданичка на Франция, не можете...

— Вие се намирате в кралството ми и сте в моя власт. Нищо не можете да направите — прекъсна я Калид безмилостно, наслаждавайки се на съвсем непривичната си загуба на самообладание, забравяйки, че не вярва в това, което казва. — Нещо повече, трябва да се смятате за щастливка да бъдете тук с мен. Само си представете, мадмоазел, каква съдба ви очакваше в ръцете на хората от племето ми. Макар че тези искрящи очи и остър език, които притежавате, щяха да ви бъдат достатъчни, за да защитят добродетелта ви. В случай че имате такава за защитаване.

— Как смеете! Как смеете да предположите, че аз, Жулиет де Монтиняк, ще...

— Права сте, нито един мъж със здрав разум не би поискал да нахлуе в подобно забранено убежище — прекъсна я Калид отново, твърдо решен да покори тази вбесяваща жена, твърде увлечен в пробиването на защитата ѝ, за да забележи жестокостта в думите си. — Нито един мъж досега. В този момент, скъпа ми пленнице, не се сещам за по-добър урок, който да ви преподам. Време е да научите, че сте жена, способна на страст, и най-доброто място за това е харемът.

В страстните мигове бе забравила първото си впечатление от него — *страшен*. Твърде късно осъзна, че смирението бе по-добрата стратегия.

— Моля ви, принц Калид, не исках... сигурна съм, че нямате това предвид...

— Никога не казвам това, което не мисля.

Решителността в гласа му ѝ показа, че в даден момент бе прекрачила някаква невидима граница и бе отишла твърде далеч.

Мъжът я доближи, преди да успее да възрази или пък да се опита да избяга. Вдигна я, метна я на рамо, сякаш бе лека като перце, и се

запъти към двойните врати в дъното на тронната зала. Стигна до тях и ги ритна с крак за голяма изненада на пазачите, които стояха от другата страна.

Горещата му целувка още пареше на устните ѝ. Бе смутена от шокиращо съблазнителната представа за греховния харем и всичко, което той означаваше. Осъзна, че единствения начин да се спаси от това, което тя подозираше, че трябва да бъде неизбежното ѝ доброволно отдаване, бе да се освободи от здравата му хватка. Затова заудря по гърба му със стиснати юмруци, опита се да го ритне с босите си крака, дръпна куфията му и избълва поток от ругатни, научени през годините от войниците и авантюристите, но не постигна успех. Той продължи да крачи по безупречно чистите коридори, преминавайки покрай стотици според нея пазачи, докато стигна до голяма дъбова врата с вградена желязна решетка. Завъртя ключа в ключалката, придържайки я с една ръка на дупето, и влезе във вътрешния двор, затваряйки с крак вратата след себе си.

Очаквайки да види стотици оскъдно облечени хурии^[1], излеgnати върху диванчета да ядат захаросани ядки и плодове, думите замряха на устните ѝ и тя се втренчи в пустото място. Богато украсеният фонтан с няколко закръглени нимфи в центъра бе сух. Стаите, които преминаваха едва в друга около двора, бяха празни. Тишината беше злокобна.

Когато принц Калид я остави да се плъзне по тялото му и да се изправи на крака, Жулиет се отдръпна от него, борейки се да задържи сълзите, които напиреха да потекат от очите ѝ. В дъното на двора имаше вградена в стената порта. Надникна през нея и видя градина — заплетена пустиня от ярки, цъфнали цветя и източени портокалови и лимонови дръвчета, нарове и смокини, а аромата на жасмин натежаваше във въздуха.

— Къде ме доведохте? — За нейно облекчение гласът ѝ звучеше по-спокойно, отколкото се чувстваше.

— Казах ти, в харема. Моят харем.

— Но той е празен!

— Вече не. Вие, мадмоазел, имате честта да бъдете първата му обитателка.

— Но...

— И при липсата на други наложници — продължи Калид, приближавайки се към нея така, че сърцето на Жулиет започна да бие неравномерно, — аз ще бъда този, който ще ви научи.

— Да ме научи на какво?

— На това, което никой преди не те е учил. Какво е да бъдеш жена. Как да се насладиш да бъдеш жена. Как да изпиташ удоволствие от тялото си и да не обръщаш внимание на интелигентността си, госпожице Де Монтиняк. И не забравяй, сега си просто Жулиет, една жена. И за момента — моята жена.

Пръстът му се плъзна по скулата ѝ, продължи по ключицата и външната страна на гърдите ѝ. Докосването му я накара да потрепери. Зърната ѝ се стегнаха в твърди връхчета.

— Не! — протестира тя неволно.

Не харесваше това, което той правеше с нея. Не харесваше как тялото ѝ откликваше. С изключение на начина, по който той я гледаше, наистина я гледаше, сякаш виждаше нещо, което никой друг не бе видял — Жулиет, тази Жулиет, която самата тя не познаваше. Това ѝ хареса. Не, не ѝ хареса, най-малкото не би трябвало да ѝ хареса. Нали?

Борейки се да запази самообладание, младата жена срещна погледа на принца.

— Не можете да ме принудите.

Калид тихо се засмя.

— Може да си невинна, но не си толкова наивна — отвърна ѝ той. — Няма да се наложи и ти го знаеш.

Той имаше право и го доказа, когато я целуна за втори път — силна, собственическа целувка, която не продължи дълго. Кратък проблясък на страст, примамливо очакване, изкушение да скочи в неизвестното. Също както когато държи свещ пред новооткрита гробница, колебаейки се дали да влезе, и в своето колебание знаеше, че ще се предаде.

Калид я взе на ръце и я пренесе през прага на първата от свързаните стаи, които обграждаха двора. Искеше само да ѝ даде урок по смирение. Макар законите на Лашаал да я правеха негова тялом и духом и самият той да бе символичен поддръжник на тези закони, наистина не вярваше, че един човек трябва да притежава друг. Робството беше премахнато в Лашаал още преди двеста години. Джулиет не бе негова, но тя не го знаеше, и макар да бе човек на

честта, нещо в тази жена го караше да забрави всякаква изтънченост и събуждаше в него завоевателя, ловеца, мъжа. И това го объркваше. В един момент може би щеше да се срамува от себе си, но засега единственото, което правеше, бе да се остави на желанието. Тя трябваше да бъде опитомена, но нямаше да я принуди. Щеше да се предаде и след като го направи, Калид щеше да ѝ демонстрира пълната си власт над нея, като откаже да я направи своя.

Харемът не беше използван от времето на баща му, но с изключение на градината, бе добре поддържан. Стаята за къпане беше огромна, с бели плочки, а една от стените бе покрита с огледала. Таванът беше тъмносин, а съзвездията на арабското небе бяха изрисувани в сребристо. В средата имаше издълбан в земята огромен басейн, който се пълнеше от златен чучур във формата на морски дракон. Остави я да стъпи на пода и завъртя кранчето, за да пусне водата.

— Първото задължение на наложницата е да се подготви — каза той.

Широко отворените ѝ очи се вираха с копнеж в басейна. Жулиет се чувстваше мърлява и мръсна. Струваше ѝ се, че сънува. Това, че бе оцеляла от корабокрушението като по чудо, бе премахнало ограниченията, които определяха до този момент живота ѝ. Едва сега, на това екзотично място, близо до този екзотичен мъж, изведнъж осъзна колко празен е бил животът ѝ. За краткото време като пленница на принц Калид бе изпитала повече емоции, отколкото през цялото си съществуване. Разбира се, тя знаеше, че престоя ѝ тук няма нищо общо с реалността, но точно сега не ѝ пукаше.

Тук се чувстваше жива, освободена. Чувстваше се... разсеяна. От аромата, който се разнесе, когато принцът разпиля листенца от цветя и добави ароматни масла във водата; от изтръпналите ѝ от целувката устни; от топлината, която обгърна тялото ѝ и изостри сетивата ѝ. И преди всичко от мъжа, който се обърна отново към нея. Беше свалил наметалото, оръжията и куфията си. Косата му бе черна като нейната и без официалните дрехи изглеждаше толкова млад... и много по-привлекателен и опасен. Вече не бе недостъпният принц, а просто един мъж. Досега не бе мислила за себе си като за жена, но след като Калид ѝ бе обърнал внимание върху това, започваше да осъзнава женствеността си. В сравнение с гъвкавото му тяло, стегнатите му

мускули и излъчващата се от него властност, тя се чувстваше уязвима, нежна и беззащитна. Сякаш бе останала без воля — изпитваше странно желание да направи това, което той искаше от нея, и се чувстваше напрегната от мисълта за това.

— Съблечи си дрехите.

Едно беше да си го представи, но съвсем друго да го направи. Жулиет сграбчи парцаливата си дреха и се изчерви.

— Не!

Но беше безсмислено — ръцете му вече се справяха с малкото останали връзки на практичната ѝ памучна рокля и те поддадоха, когато ги разхлаби. Полата се свлече на пода, а корсажа я последва. Останала само по риза и долни гащи, младата жена се паникьоса. Никога не се бе поглеждала гола в огледалото и не бе сигурна, че ѝ харесва мисълта да го види сега, отразено в безброй огледала.

— Не, моля те, аз...

Може би щеше да спре, ако си бе дал време да помисли, затова Калид отхвърли прокрадналата се мисъл. Това бе един от малкото моменти в живота му, в който искаше да се отдаде на собствените си желания. Хвана износената риза и я разпра от деколтето до подгъва. Парчетата паднаха на пода на банята, а Жулиет скръсти ръце пред гърдите си. Шокиран от собствените си действия, Калид просто се втренчи в нея. Тя беше прекрасна! Чувствена, с тънка талия и перфектни гърди, а тъмните зърна контрастираха на бялата като сметана плът. Бедрата ѝ бяха приятно закръглени, а краката ѝ — съблазнително очертани от странно изглеждащото бельо. Веднага си ги представи увити около него и кръвта нахлу в слабините му.

Едва когато понечи да развърже връзките на долните ѝ гащи, осъзна колко насилствено — излишно насилствено — изглеждаха действията му и внезапно спря. Последното нещо, което би желал, бе тя да се страхува от него. Обви нежно ръце около нея и я погали по косата.

— Знаеш, че няма да те нараня.

Тя потръпна. Разбира се, че ще трепери. Колко неразумно бе да мисли, че ще я подчини със силата на волята си. Колко глупаво бе да забрави, че зад предизвикателното поведение се крие невинност. Имаше и други, много по-приятни начини да я укроти. Калид я погали по линията на гръбнака, притискайки я към себе си. Кожата ѝ бе

леденостудена. Проследи деликатните рамене, насочи се надолу по гърба, изследва нежната извивка на дупето ѝ и я сгуши в прегръдките си, така че топлината на тялото му да проникне в нея, докато спре да трепери. Свали долните ѝ гащи, вдигна я на ръце и я потопи внимателно в топлите, успокояващи води на басейна.

[1] хурия (англ.) — красива млада жена, една от девствените спътници на вярващите в мюсюлманския рай. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Жулиет затвори очи, опитвайки се да се концентрира върху блажено отпускатата вода и възхитително успокояващия аромат. След месец, прекаран вързана и мръсна в лоши условия, банята би трябвало да бъде разточително удоволствие, но за съжаление не можеше да му се наслади — не можеше да се отпусне. Не можеше да игнорира присъствието на Калид, неговата почти осезаема мъжественост. Рязката промяна в него — от принц в обикновен мъж, от властност към нежност — сломи съпротивата ѝ. Младият мъж нави ръкавите си и скочи при нея във водата, а синята му роба се намокри и прилепна по тялото му. Насапуниса гъбата, изправи я на крака и започна да търка нежно раменете и гърба ѝ. Жулиет отново затвори очи и се опита да си представи, че това се случва с някой друг, някоя друга Жулиет, но бавното плъзгане на гъбата по кожата ѝ, лекото бръсване на пръстите му, шумоленето на мократа му роба и тихата му въздишка — всичко това я караше да усеща близостта му. От него се излъчваше характерна мъжка миризма — възхитителна, чиста и еротична.

— Какво правиш? — За нейно разочарование гласът ѝ прозвуча задъхано, точно както се чувстваше.

Калид се засмя гърлено, карайки пръстите на краката ѝ да изтръпнат.

— Казах ти, подготвям те. Имаш красиво тяло, Жулиет, не трябва да се срамуваш от него.

Обърна я към себе си, освободи гърдите ѝ от прикриващите ги ръце и проследи контура им. Прокара гъбата по долината между тях, а нежното търкане накара зърната ѝ да се напрегнат и втвърдят.

— Красива — прошепна Калид.

Никой не я бе наричал красива преди... Но и никой не я бе виждал гола.

— Много красива — повтори мъжът, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Виж какво направи с мен. — Той я придърпа към себе си,

притискайки твърдата дължина на ерекцията си към нежната извивка на корема ѝ.

Беше нелепо да се чувства толкова доволна и развълнувана от реакцията му, но действително беше. Той я смяташе за красива и сега тя наистина му повярва. Топлина се разля в нея... като скала, огряна от жаркото слънце. Калид прокара гъбата по кръста и елегантната извивка на задните ѝ части и дишането и на двамата се учести. Изведнъж плъзна гъбата между бедрата ѝ и това шокиращо интимно докосване я накара да ахне от удоволствие. Жулиет прехапа устни, но не можа да задържи тихия стон и се изчерви, чувствайки се глупаво. Когато се осмели да го погледне, тъмните му очи горяха на съсредоточеното му лице, а гърдите му се вдигаха и спускаха под копринената роба. Пенещата се гъба все още беше между бедрата ѝ, предизвиквайки горещи тръпки по цялото ѝ тяло. Тя потръпна отново и запулсира отвътре като преса за грозде, която бяха пуснали безмилостно, за да изстиска всеки сок от страстта ѝ.

— Спри да мислиш, просто чувствай — прошепна ѝ страстно. Побутна я към ръба на басейна, окуражавайки я да го използва за опора. — Виж колко си красива — изрече той и кимна към замъглените от парата огледални плочки.

Тя погледна и едва се позна в чувственото създание, чиято кожа бе покрита с пяна, а влажните му къдрици се спускаха по ръцете и гърдите. Тя, която винаги бе насърчавана да мисли, говори и да се държи като мъж, сега бе принудена да бъде жена. Жена, чието тяло бе по-съблазнително, отколкото Жулиет можеше да си представи. На мъгливата светлина в банята нейните извивки изглеждаха чувствени и сочни, разцъфнали като цветята в градината. Всичко изглеждаше нереално, не можеше да се случва в действителност.

Инстинктивно се притисна към гъбата, която Калид продължаваше да движи бавно и предизвикателно между краката ѝ и желанието за освобождение нарасна. Зърната ѝ запулсираха от сладка болка и жажда за ласки. Нуждата обхвана цялото ѝ тяло. С въздишка се вкопчи в плочките, затвори очи, и си пожела това мъчително усещане никога да не спира. В същото време желаше да облекчи изгарящата топлина, но не знаеше как. Водата се плискаше изкусително около бедрата ѝ, а гърдите ѝ изскочиха, когато се облегна назад.

Калид затаи дъх при гледката — тя бе така опустошителна, невинна и необузвано красива. Не бе искал да стига толкова далеч, не бе искал това да излезе извън контрол. Мъжествеността му се надигна под мократа роба.

Трябваше да спре! Щеше да спре, но не още — не и докато не я доведе до екстаз, не и докато тя не го помоли. По руменината на гърдите ѝ и твърдите, потъмнели връхчета разбра, че нямаше да продължи дълго. Искаше да замени гъбата с ръцете и устните си, които да я доведат до ръба на освобождението, но щеше да наруши собствените си правила. Обгърна я, притискайки гъбата плътно между ръката си и женствеността ѝ, и усети твърдото нервче с пръстите си. Жулиет издаде гърлен, дрезгав звук и ерекцията му набъбна още повече. Потърка малко по-силно, карайки я да потръпне. Тя беше близо! В името на Аллах, тя беше близо, както и той.

Притисна гъбата отново и видя стягането на корема ѝ. Увеличавайки натиска, той пое едно от възхитителните ѝ зърна в устата си и го засмука лакомо. Жулиет ахна и Калид всмука подълбоко. Раздвижи гъбата между краката ѝ и преди да успее да спре нея или себе си, тя достигна върха с дрезгав стон, пулсираща върху него.

Жулиет имаше чувството, че е завлечена във водовъртеж, преди да успее да изскочи и да изплува на повърхността. Тъмночервени светлини проблеснаха зад клепачите ѝ, а кръвта ѝ се сгръ от искрите. Усети още едно стягане и всичко се повтори отново, но този път по-силно. Извика безпомощно и се отпусна на ръба на басейна — задъхана и гърчеща се, достигнала отново върха. Започна да трепери, но силното му тяло я задържа. Вкопчи се в раменете му, страхувайки се, че ако не го направи, ще се удави. Треперенето намаля, оставяйки я замаяна. Тя отвори очи, за миг забравила къде се намира и какво бе преживяла току-що. Когато накрая се опомни, се освободи от прегръдката на Калид и се оттегли в другия край на басейна, скръствайки отново ръце пред гърдите си.

Какво ѝ се бе случило? Инстинктивно знаеше, че е нещо необратимо. Какво ли си мислеше за нея?

Не беше сигурна. Нещо се бе променило между тях — той я гледаше по съвсем различен начин. Сякаш бе беше гол с тази прилепнала роба. Очите му я наблюдаваха през полуспуснатите

клепачи със сдържана страст. Лицето му бе напрегнато, но не от гняв. Косата му бе разрошена, а през отвора на робата се виждаха малките косъмчета по гърдите му. Беше възбуден. Очите на Жулиет се разшириха, когато се втренчи в издутината... Много възбуден.

— Не! — каза тя, без да си помисли и без да очаква, че той ще я послуша. По-скоро го каза на себе си, тъй като знаеше, че не бе в състояние да му откаже. Беше я подготвил, както бе обещал. Въпреки че я беше срам да си го признае, Жулиет не можеше да пренебрегне факта колко добре я бе предразположил. Тялото ѝ бе готово да откликне на всяко негово желание. Чакаше, а предчувствието се смесваше с шокиращо вълнение. Чакаше да изхлузи робата си, да я положи на плочките и да я обладае. Не само тя бе готова. Мъжествеността му се изправи гордо под робата — дебела и твърда. Дъхът ѝ се учести в очакване да дойде при нея, но той не го направи. Вместо това се обърна и изкачи няколкото стъпала на басейна. Леко разочарование се надигна в нея. Втренчи се в отдалечаващият се мъж, като си казваше, че може би е за добро, но за момент не можеше да повярва, че се случва.

Когато Калид се обърна към нея, тя прехапа устни, опитвайки се да остане безразлична. Беше му нужен целия контрол да не се потопи в сладките дълбини, които толкова добре бе подготвил. Дори сега, след като се бе отдалечил от нея, представата за топлото и влажно тяло бе почти непосилна за него.

— Можех да те взема, но реших да не го правя. Запомни го! — каза Калид.

Унизена Жулиет се втренчи в него, искаше ѝ се той просто да си тръгне и да я остави сама със срама ѝ.

Калид вдигна наметалото си, хвърли го небрежно на раменете си, очевидно бързайки да се отдалечи от нея толкова, колкото искаше и тя самата, когато един малък предмет издрънча на пода и се изтърколи по плочките към басейна. Тя го хвана точно преди да падне във водата. Беше от злато и легна тежко в дланта ѝ.

— Шалаал — възкликна Жулиет, забравила смущението си, докато гледаше учудено малката статуетка.

Калид изглеждаше изненадан.

— Знаеш името ѝ?

Тя се усмихна на миниатюрната богиня, проследявайки с пръст чувствените извивки на фигурката.

— Тя е една от любимите ми.

„Символ на плодовитостта.“ Мисълта разтърси съзнанието ѝ, карайки я да се изчерви силно. Върна статуетката на Калид, избягвайки погледа му, излезе непохватно от басейна и се уви с кърпата.

— Обикновено се среща по на север или на запад от тук — избърбори тя, все още избягвайки погледа му и подхващайки познатата тема в стремежа си да възстанови поне малко от самообладанието си. — В повечето случаи е направена от глина. Често са ги давали на момичетата, когато навлязат в пубертета, а бездетните жени са ги носили около вратовете си.

— Символ на плодовитостта — отвърна Калид, разкъсван между представата за мократа, леко облечена жена пред него и статуетката, която държеше в ръката си.

— Да — отговори Жулиет, стараейки се да запази деловия тон, въпреки пресипналия си глас.

Принцът не я смяташе за експерта, за който тя се представяше, но той очевидно грешеше, както грешеше за почти всичко, свързано с Жулиет де Монтиняк още от самото начало. Тя бе загадка, изпълнена с противоречия, всяко едно от които интригуващо. Желаше я и ѝ се възхищаваше, искаше да я утеши и да ѝ вдъхне вяра, и в същото време искаше да я люби страстно и да я целува до безпамятност.

Тя се отдръпна нервно от него и Калид не можеше да я вини — самият той не можеше да предскаже какво щеше да направи в следващия момент.

Поемайки дълбоко въздух, принцът се опита да се съсредоточи. Трябваше да излезе от банята, най-малкото за да не го разсейва.

Давайки знак на Жулиет, той отиде в съседната стая и седна на дивана на безопасно разстояние от нея.

— Кажи ми какво друго знаеш за Шалаал — каза той, подавайки ѝ отново фигурката.

Придърпвайки кърпата, Жулиет се опита да се концентрира. Би трябвало да е облекчение да насочи мисълта си към такава безопасна тема, но да обсъжда богинята с принца, докато е увита само с кърпа и той току-що... те току-що...

„Мисли!“

— Както казах, досега не е откривана толкова далече на изток. — Бедрото му бе твърде близо до нейното. Можеше да усети топлината му през кърпата. Отдръпна се към края на дивана. — Споменаваше се за нея в един папирус — продължи тя, гледайки към пода. — Всъщност аз помислих, че става въпрос за нея, но татко не бе съгласен. Мислеше, че говоря глупости. Свитьъкът беше от пети или шести век и в него се споменаваше за град, който е на повече от две хиляди години. — Внезапно спря, осъзнавайки, че дърдори.

— Спомняш ли си името на града? — попита той в стремежа си да поддържа разговора, не желаейки да си тръгне, макар че трябваше да направи точно това.

— Персиманон.

— Сигурна ли си?

Стреснатият му тон я накара да вдигне очи от пода. Цялото му тяло сякаш се напрегна.

— Персиманон, сигурна съм — отговори Жулиет, изнервена от пронизващия му поглед. — Но не съм попадала на други сведения за него.

— А какво се споменава за богинята в свитька — попита Калид предпазливо, стремейки се да не издаде вълнението си.

— Само че градът е построен в нейна чест и всички негови богатства са дар за нея. Къде е била намерена?

— Това не те засяга. Какво друго знаеш?

— Нищо. Току-що обаче осъзнах приликата между името на богинята, Шалаал, и името на твоето кралство.

— Лашаал...

Бе права, сигурно имаше някаква връзка. Той трябваше да помисли. Трябваше да потърси в книгите.

— Задължен съм ти, че хвърли малко светлина върху произхода ѝ. Ако ми позволиш, ще си я взема обратно.

Объркана от тази внезапна промяна в него Жулиет подаде богинята, необяснимо чувствайки се лишена от смяната на чувствения мъж с властен принц. Пръстите им се докоснаха, когато той взе статуетката, и през тях премина тръпка на осъзнаване. Вместо да я пусне, Калид я изправи на крака. Тялото ѝ се блъсна в неговото. Кърпата, с която бе завита, започна да се свлича и откри едното розово зърно.

Мъжът го докосна с богинята, кръжейки около твърдото връхче. Златото бе топло, както и пръста на Калид. Погледна в очите му и, секунда преди да го направи, знаеше, че ще я целуне отново. Когато устните му покриха нейните, тя не се противи. Целуна я нежно, езикът му докосна нейния мъчително кратко.

— Аз съм почтен човек — промърмори Калид на себе си. Те може и да бяха в харема му, но Жулиет не бе негова наложница. Бе страдна, макар самата тя да не го подозираше, но също така бе невинна и не знаеше нищо за света. Нямаше да я компрометира. Въпреки че искаше да я люби — желаше го повече, отколкото някога бе желал да бъде с която и да е жена — възхищаваше ѝ се и я уважаваше прекалено много, за да го направи. А и бе девствена. Ненарушимо правило в Лашаал бе девствеността на жената да бъде подарък за съпруга ѝ. Всеки мъж, който обладаваше жена без намерение за брак, биваше посрамван. Понякога почтеността имаше прекалено висока цена.

— Bonne nuit, ma belle Juliette^[1] — прошепна със съжаление Калид.

Когато тя осъзна, че е сама, вратата на харема вече се бе затворила след него.

[1] Лека нощ, моя красива Жулиет (фр.). — Б.пр ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Повдигайки назад булото, което предпазваше лицето ѝ от безмилостното слънце и пясъка, който изритваха камилите, Жулиет внимателно отпи глътка вода от кожената манерка, която носеше със себе си. Беше изумена колко свобода на движенията ѝ даваха арабските одежди и колко по-хладно ѝ беше с тях. Оранжевите потури, които не представляваха нищо повече от украсени панталони, заедно със стигащата до бедрата туника от същата коприна правеха язденето на камила много по-удобно преживяване, отколкото когато носеше обичайните си дрехи за езда. Семплото наметало, с което се беше покрила, бе направено от най-лекия памучен плат. Преди да тръгнат от двореца се беше огледала в огледалото, изумена от екзотичното същество, в което се беше превърнала в рамките на пет дни.

Пет дни, прекарани почти изцяло с Калид. Пет дни, в които неспирно бяха обсъждали древни антики и изгубени цивилизации. В началото беше съдържан, но не след дълго собствената му страст по темите, която напълно съвпаднаше с нейната, беше разрушила всичките му бариери. Заедно бяха надничали в древни писания и бяха изследвали старинни свитъци до последния детайл. Когато съдържаността на Калид се бе изпарила, възхищението на Джулиет от мъжа, криещ се под образа на принц, нарасна. Храниха се заедно, обикаляха из дворцовите градини и разговаряха така, сякаш думите не стигаха, за да наваксат всичкото това време, през което не се бяха познавали. Часовете, които прекарваха далеч един от друг, им се струваха безлични в сравнение с тези, в които бяха заедно.

Жива, жива, жива! Кръвта във вените ѝ сякаш препускаше с нов плам. Беше се събудила с нетърпение да посрещне новия ден и да го види. Когато ѝ се усмихваше, усещаше как светва чак от дъното на душата си. Никой досега не ѝ се беше усмихвал по този начин. Никой не я бе гледал така, сякаш наистина се интересуваше от нея, от мнението ѝ, мислите и чувствата ѝ. Чувстваше се като преродена. Сякаш бе излязла от черупка. Чувстваше се щастлива. Беше просто

Жулиет. Не дъщерята на мосю Де Монтиняк. Не Жулс, както ѝ бе викал баща ѝ, а Жулиет. И страшно много ѝ харесваше!

Говореха с Калид на всякакви теми с изключение на една. Инцидентът в банята. Калид не го бе споменавал, нито бе правил повторен опит за подобна интимност. Ако я докоснеше случайно, се отдръпваше на мига, сякаш щеше да се опари. Понякога го хващаше да я наблюдава с тъмен, свиреп поглед, който караше стомаха ѝ да се свива, но не след дълго клепачите му се спускаха и извъръщаше поглед.

Следвайки примера на Калид, Жулиет също се беше опитала да пренебрегне случилото се между тях в харема, но бе непосилно. В този ден той бе събудил нещо в нея, нещо, което не можеше да приспи отново. Беше ѝ показал какво е страст и тя изгаряше от желание да научи още. По-точно да знае какво би било да е жена на Калид и да споделя леглото му.

В хладните нощи се събуждаше в харема разгорещена и влажна, с притисната между бедрата си ръка. Какви сънища имаше само! Виждайки го отново на дневна светлина, тя се чудеше дали можеше да види желанието, изписано върху лицето ѝ. В началото не можеше да го погледне, без да се изчерви.

Беше някъде в края на втория ден, когато ѝ бе казал за съществуването на Персиманон, а сутринта на следващия ден бе обявил, че възнамерява да я заведе там. Сами, беше казал. Беше наредил всички да напуснат мястото. Да заведе човек от Запада там — и то жена — щеше да предизвика неодобрението на народа му. И ето ги сега, намиращи се сами наред пустинята, пътуващи към митичен изгубен град — неговият град. Жулиет едва сдържаше вълнението си.

Лекотата, с която ги насочваше по пътя, я смайваше. Плавният и спокоен начин, по който стоеше върху породистата камила, с юзди от посребрени пискюли и издуто седло от кадифе, я караше да се чувства неуверено. Бяха тръгнали призори, отправяйки се на изток, далеч от зеленината на величествения дворец, яздейки през мекия, вълнообразен пясък на пустинята, подминавайки малки оазиси, някои от които не повече от дупка в земята, и отново продължаваха напред, докато слънцето пламтеше над тях, по-скоро бяло, отколкото златно, осветявайки небето и карайки пясъка да блести като килим от малки скъпоценни камъни.

Жулиет отпи още една глътка от водата и повдигна поглед, хващайки Калид да се взира в нея. Моментално я обгърна топлина, която нямаше нищо общо с жаркото слънце.

— Още колко остава? — попита, за да разчупи неудобното мълчание.

— Два часа.

— Ще стане тъмно.

Той кимна.

— Ще лагеруваме там, а на сутринта ще разгледаме мястото. — Калид наблюдаваше омаян как Жулиет облизва капка вода от устните си. Представата за езика ѝ върху мъжествеността му го възбуди моментално. Копнежът да я има беше станал непоносим. Желаше я както никоя друга жена досега. Това, което го беше привлякло отначало, беше пренебрежението, невинността и решителността ѝ да запази гордостта си въпреки обстоятелствата. Но когато започна да я опознава, да се възхищава на острия ѝ ум, да изпитва удоволствие от прости неща като споделяне на идеи, мисли и история, личността, която се криеше под деликатното лице и пищното тяло, беше тази, която го омагьоса. Не се разкайваше от трудните години, докато бе растяла, за което ѝ се възхищаваше, особено когато забележеше самотата в буреносно сивите ѝ очи. В много случаи Жулиет е била също толкова самотна, колкото и той.

Всичките му мисли да я подчини се бяха изпарили след първата нощ. Не искаше да променя нищо в нея. Калид не бе вярвал в сродни души, поне не досега. Уважаваше я, но в същото време изгаряше от нарастващото желание да я бележи като своя. Мислите им се допълваха толкова добре, а какво ли щеше да е с телата им? Да опознаеш и да бъдеш опознат. Да притежаваш и да те притежават в замяна. Толкова странна и елементарна нужда.

Представата за това го обсеби през остатъка от пътуването. Когато тръгна внимателно през процепа в скалите, който от векове толкова успешно скриваше града от любопитните очи и Персиманон се появи в сумрака, Калид осъзна колко импулсивно и може би глупаво бе да я доведе тук.

Сами. Те бяха съвсем сами наред пустинята, сами в сърцето на изгубения град, който изглежда бе построен в чест на женската

същност в лицето на богинята, която носеше със себе си. Калид спря камилата си до Жулиет.

— Виж как храмът, в който бе намерена Шалаал, е отдалечен от останалата част.

Гледайки удивено града, който сякаш бе изсечен на поне три нива в червените скали, Жулиет остана безмълвна. Рисунките не я бяха подготвили за съвършенството и красотата му, за изкусно изсечените охрените скали, вратите и прозорците с форма на ключалка.

— Имам чувството, че хората ще се завърнат всеки момент — каза тя с почитателна усмивка. — Невероятно е.

— Ще се подслоним в главната сграда.

Калид скочи от камилата си и цъкна с език, за да накара животното на Жулиет да коленичи.

Тя се спусна от високата седалка, потръпвайки от сковаността в краката си.

— Това седло изглежда много по-удобно, отколкото е в действителност — каза тя измъчено.

— Искаш ли да се изкъпеш?

— Не ме измъчвай, тук няма вода.

Калид просто се усмихна и я преведе безшумно през друг проход в скалите. Озоваха се напред нещо, което много приличаше на рай. Таен оазис — не с един, а цели три вливащи се един в друг водни басейна. В най-горния водата извираше от подземен извор, а от най-долния се вливаше в напоителен улей, който някога бе задоволявал нуждите на града. Водата изглеждаше тъмносиня на фона на сребристите нюанси на лунната светлина и бе изключително примамлива.

Калид вече бе свалил дрехите и ботушите си. Жулиет направи същото — разкопча прашното наметало и се наведе да събуе обувките си.

Когато се изправи, видя отново онзи израз на лицето му. Очите му я гледаха напрегнато, а устата му бе стисната. Лицето му се набразди от дълбоките линии на призрачната светлина. Жулиет затаи дъх. Сърцето ѝ замря, после заби ритмично.

— Калид?

— Жулиет... — Името ѝ се изплъзна толкова естествено от устните му. Гледайки я на лунната светлина до басейна, той забрави, че

тя му е гостенка и не принадлежи на неговия свят, че е негов дълг да се отнася с уважение към нея. В този миг той я почиташе, прекланяше ѝ се и искаше да я боготвори по най-древния от всички начини. Да притежаваш и да бъдеш притежаван. Да опознаеш и да бъдеш опознат.

— Жулиет... — Посегна към нея и тя се отпусна без съпротива в обятията му. — Жулиет — промълви отново просто от удоволствие, като прокара ръце по раменете ѝ, проследи линията на скулата с пръст и деликатната кожа на шията ѝ. — Parfait, ma belle^[1] — продължи, издърпвайки клипса, който придържаше воала, и освободи черната ѝ като нощта коса. — Ти си просто съвършена.

Думите бяха излишни. Той видя желанието си, отразено в буреносно сивите ѝ очи, и това бе достатъчно.

Целуна я и тя се отвори за него като жадно за дъжд цвете. Невинната ѝ целувка бе трескава и страдна, увещаваше го и го молеше. Телата им, притиснати едно в друго, бяха изключително противоположни — нейните извивки и гъвкавост срещу неговата твърдост. Двете половинки на нещо, което трябваше да бъде едно цяло.

Целуна я сякаш бе жаден за нея, сякаш щеше да я изпие цялата. На Жулиет ѝ се струваше, че ще се разтопи от целувката. Дивият натиск на устните и езика му беше прелюдия към чувствена страст. Примами устата ѝ да се разтвори, задълбочи целувката и тя помисли, че ще припадне.

Тялото ѝ изгаряше, сякаш бе гола под обедното слънце. Желанието препусна през кръвта ѝ и се събра между краката ѝ, подклаждано от устата му, ръцете му и твърдата му мъжественост, която се притискаше в корема ѝ. Над тях звездите изглеждаха бледи в сравнение със страстта им.

Туниката ѝ се свлече на пясъка. Калид наведе глава към гърдите ѝ и засмука зърната през фината материя на долната ѝ риза. Устата му ѝ достави толкова голямо удоволствие, че тя ахна. Жулиет също искаше да го докосне. Гърбът му, линията на гръбнака му, стегнатия му задник, ръцете, раменете, пленителната вдлъбнатина на стомаха му.

Той развърза долната ѝ риза и освободи гърдите ѝ. Тя хвана нетърпеливо краищата на туниката му, искайки отчаяно да го почувства кожа до кожа. Пускайки я за момент, той издърпа дрехата над главата си и застана гол пред нея. Дъхът на Жулиет заседна в гърлото ѝ при вида му. Никога не бе виждала гол мъж, но не можеше

да си представи друг да бъде толкова перфектен, колкото Калид. Мъжествеността му стърчеше гордо, дебела и твърда. Изчервена, но неспособна да отвърне поглед, тя се загледа в нея, опитвайки се да си представи как щеше да я почувства в себе си.

Калид взе ръката ѝ и я постави там, окуражавайки я да го хване и да го погали. Копринената кожа пулсираше леко под пръстите ѝ и тези вибрации отекнаха в нея, когато го докосна. Той развърза връзките, които задържаха панталоните ѝ, и те се свлякоха на пясъка. Прегърна я и тя усети как умереният му пулс нараства в тежко и препускащо туптене като нейния.

— Изгаряш за мен — каза Калид, възхитен от горещината, влагата и ваниловия аромат на женствеността ѝ. — Почувствай как и аз изгарям за теб.

Тя го направи, галейки го колебливо, и изстена, когато той я погали в отговор, плъзна пръст между влажните ѝ къдрици и я докосна. Кръвта ѝ се стече на това място. Отново я погали и бе шокиращо интимно, отколкото гъбата в басейна. Неговата плът, пръстите му по тялото ѝ, в нея. Нейната ръка върху мъжествеността му, наслаждавайки се на начина, по който тя пулсираше от докосването ѝ.

Той я погали и тя откликна. Бяха на колене в пясъка, докосваха се и се целуваха, притискайки се все повече един в друг. Галеха се трескаво с ръце и устни, дишаха плитко и накъсано, мърмореха несвързано, изричаха имената си и молеха моля, моля, о, моля.

Не можеше да каже дали тя или Калид бе проговорил. Мъжът плъзна пръстите си по-дълбоко в нея, там, където бе само негово, и тя се изви от удоволствие, отмятайки глава с див вик, притискайки се към него и копнеейки за още.

— Моля те — изплака тя, и този път със сигурност бе излязло от нейната уста. Гласът ѝ бе дрезгав от нуждата, а ръцете ѝ инстинктивно стискаха задните му части настоятелно. — Моля те.

Калид се поколеба и точно в този миг честта му надделя. Първичното желание да я вземе, да я бележи като своя, бе почти непреодолимо, но въпреки това той я положи на пясъка. Устата му, езикът и устните бяха тези, които обладаха горещата ѝ женственост, а не пулсиращата му ерекция. Вкусът ѝ бе толкова сладък. Запъхтяният ѝ стон, начина, по който заравяше петите си в пясъка, как извиваше гръб,

за да се притисне в него, тъмните кръгове на зърната ѝ, които изпъкваха на бледата ѝ от лунната светлина кожа, страстното изражение на лицето ѝ бе прекалено много.

Целуна я интимно, езикът му кръжеше около възбудения клитор, насилвайки се да я ближе бавно и томително, въпреки че тя придърпваше гърба, раменете и косата му и го подканваше умолително да побърза.

Цялото ѝ тяло се беше сковало в очакване, всеки мускул беше стиснат и напрегнат. Не съществуваше нищо и никой друг, освен този мъж и това чувство. Беше като птичка, която се готвеше да излети за първи път, висеше на ръба на пропастта, удължавайки мъчително красивият момент на очакване, знаейки, че колкото и здраво да се държеше, скоро щеше да се наложи да се пусне. Усещането на устата му върху сърцевината ѝ беше прекалено. Случи се внезапно — езикът му, викът ѝ, избухването на кулминацията ѝ, докато се носеше из небесата, стискайки шепи с пясък. Издигаше се нагоре и по-нагоре, докато най-накрая помисли, че по-високо не може, а той я целуна, опровергавайки я. Тя изстена името му. Когато започна да се съвзема, тя се повдигна и се пресегна слепешката, притискайки се в него. Усети ерекцията му и си припомни, че все още не беше свършило.

— Калид? — Тя се размърда подканващо към него. Върхът на пениса му докосна входа на влагалището ѝ и го заля вълна от нетърпение. — Калид?

Той беше почтен мъж. Несъмнено! Нищо, че никога досега почтеността не бе била по-незначителна.

— Не... аз не мога... ние не... — каза през стиснати зъби, тъй като тя вече го докосваше и се наместваше по-близо.

— Моля те.

Небеса, имаше ли по-непреклонно изпитание от това? Не мислеше. Простена, отдръпна се леко и пое ръцете ѝ, поставяйки ги върху мъжествеността си. Поклати глава, когато видя въпроса в очите ѝ и я подкани да го погали. Тя го направи, ставайки по-смела в движенията си, докато наблюдаваше удоволствието, изписано на лицето му. Той я гледаше в очите, докато тя го измъчваше с движенията си и това беше най-еротичното нещо, което бе изпитвал. Оpozнаваше и биваше опознаван. Нямахше нужда да я притежава, за да се случи това. Мисълта нахлу в съзнанието му, когато той стигна

върха, разливайки се и пулсирайки върху нея, целувайки я страстно и копнеейки моментът да не свършва.

Изпълнени с безмълвно блаженство влязоха в най-горния басейн на оазиса и се учеха как да говорят с телата си. Луната бе изгряла в небето, звездите сякаш разпръскваха сребърната си светлина само за тях. Зад двойката древния град Персиманон беше като съблазнително присъствие. Прохладните води се плискаха в горещите им тела, когато те се отпуснаха в дълбините. Целуваха се, докато падаха, смеейки се. Хуморът изчезна, когато страстта се надигна отново. Скачайки от един басейн в друг, те стояха под водопада, изпиваха се с устни, издигайки се до нови висоти, и изпробваха по какъв начин влияе всяко едно докосване на другия.

Вторият ѝ оргазъм бе по-силен от предишния. Тя се вкопчи в него под водите на водопада, пулсирайки около ръката му, после се свлече, за да го доведе до оргазъм с устата си.

По-късно седяха увити в наметалата си, изпълнени със задоволство, хранейки се един друг с вкусни хапки на светлината на огъня, преди да се гушнат изтощени.

Когато Жулиет се събуди на следващата сутрин, почувства как Калид обсипваше челото ѝ с нежни целувки. Почуди се какво би било да се буди всяка сутрин до него и осъзна, просто ей така, че бе влюбена. За пръв път... и за последен.

[1] Отлично, красавицата ми (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Бе влюбена. Осъзнаването я развълнува, защото не мислеше, че е възможно, нито че е способна да обича. Сега ѝ стана ясно, че го бе чакала цял живот. Всичко, което някога бе правила; навсякъде, където бе ходила; всяко късче знание, което бе придобила; всичките трудности, които бе принудена да изтърпи по време на скитническия живот с баща ѝ; пагубното решение да плякосат А`Кадиз и дори трагичните последици... всичко това бе писано да я доведе до Калид. Тя бе предопределена за него.

Изливайки чувствата си в целувката, Жулиет се сгуши в прегръдките на Калид. Ако той разбереше какво чувства, със сигурност...

Със сигурност какво? Устните ѝ застинаха. През възхитителното ѝ откривателско пътешествие, по което бе поела в последните няколко дни, не бе мислила изобщо за бъдещето. Реалността я връхлетя. Той бе шейх, арабски принц, а тя френски сирак без зестра и очаквания.

Снощи, след като се бе въздържал отново да прави любов с нея, Калид бе признал, че не биха могли да имат бъдеще заедно. Бе достатъчно загрижен за нея, за да запази девствеността ѝ непокътната. Бе почтен човек.

Непознато парене бодеше клепачите ѝ. Сълзи. Тя плачеше. Примигвайки бързо, ужасена да не би принцът да разбере, тя седна, обръщайки му гръб, и се забори с желанието да се хвърли в обятията му и да го умолява да я остави завинаги при себе си. Той нямаше да го направи и молбите ѝ само щяха да го накарат да се почувства неудобно. Още по-лошо, можеше да го наранят, а тя не искаше това.

Обичаше го. Обичаше го прекалено много, за да позволи това.

— Жулиет, какво не е наред?

Гласът му, непоносимо нежен, накара още една сълза да се стече по бузата ѝ.

— Нищо — отговори му нехайно.

Той се опита да я обърне към себе си. През нощта, когато тя лежеше заспала, доверчиво сгушена в прегръдките му, мъжът осъзна чувството, което го бе обзело. Той, Калид ал-Ракам, принц на Лашаал, беше влюбен. Жената, която обичаше, бе толкова неподходяща, че Фейрид, а и целия му съвет, щяха да бъдат ужасени. Не можеше да изброи племенните вождове с подходящи за женитба дъщери, които щеше да обиди. Щеше да провали грандиозния план на Фейрид за съюз с един от техните влиятелни съседи. Но не му пукаше. Бе влюбен, безвъзвратно влюбен. Дълбоко, истински, невероятно влюбен. Единствено Жулиет щеше да притежава сърцето му. Единствено тя щеше да запълни празнината в живота му, за която дори не бе подозирал. Двете половини на едно цяло. Той и Жулиет. Какво по-добро място от изгубения град щеше да намери, за да ѝ каже, че иска тя да стане негова съпруга.

Но Жулиет не искаше той да я прегръща. Борейки се, тя се изви и се изправи на крака. Лицето ѝ изразяваше емоции, които той не разпознаваше. Красивите ѝ сиви очи не смееха да срещнат неговите.

— Какво те мъчи? — попита Калид тревожно.

— Нищо — сви рамене Жулиет.

Не можеше да се надява да сподели живота си с неговия, но не искаше и съжалението му. Не можеше да го понесе. За тяхно добро бе да прекрати тази фалшива идилия.

— Слънцето изгря. Скоро ще стане прекалено горещо, за да можем да изследваме храма — каза тя, сграбчвайки дрехите си. — Ако искаме да намерим някакви други доказателства за Шалаал, трябва да започнем сега. Преди всичко за това дойдохме, нали?

Вдигайки наметалото си, Жулиет тръгна решително към скалния проход, който ги отведе в Персиманон. Знаеше, че Калид я следва, но не смееше да погледне назад.

Запъти се към храма от другата стана на централния площад, хапейки устни, като се опитваше отчаяно да се съсредоточи върху работата.

Храмът, за разлика от останалата част на Персиманон, бе построен от бял мрамор. Семпла сграда, покривът на която отдавна бе разрушен, въпреки че стените, повече или по-малко, бяха непокътнати. Огромната врата се държеше на две богато резбовани колони, представляващи градина, на които можеха да се видят няколко рисунки

на богинята Шалаал, скрити сред орнаментите. Жулиет се спря пред олтара — дълга и ниска мраморна плоча. Стъпките на Калид спряха зад нея.

— Тя принадлежи на това място, сигурна съм — каза тя, насилвайки се да се обърне, макар да не бе в състояние да го погледне. — Тук трябва да има ниша, плот или нещо, на което да я сложиш.

Само преди пет дни бе изправена пред него за първи път. Дръзка, предизвикателна, решена да не му позволи да разбере какво чувства. Само преди пет дни, а сякаш бе преди цяла вечност. Сякаш през целия си живот бе очаквал този момент, тази жена. Нямаше да я загуби сега.

— Калид? Богинята... у теб ли е?

— Има само една богиня, от която се интересувам в момента. Погледни ме, Жулиет.

Когато го направи, тя видя светлина в очите му, която не бе виждала преди. Въпреки че се опитваше да я потисне, надеждата пламна в нея като факла, подклаждана от раздвижването на въздуха.

— Какво?

— Предопределени сме един за друг. Ти и аз, красива Жулиет. Присмивах се на идеята, че Шалаал може да е предзнаменование, но тя е. Тя ни събра. Ти си предназначена за мен, както аз за теб. Обичам те, Жулиет.

— Калид, ако всичко е заради снощи, ти не трябва... не е нужно да...

— О, да, Жулиет, трябва. Не защото се чувствам задължен, просто се чувствам така. Жулиет, сигурно усецаш, както и аз, че бе изпратена при мен. Че сме създадени един за друг.

— Но това е невъзможно, Калид, знаеш го.

— Нищо не е невъзможно, ако го искаш достатъчно. Нищо няма да ме спре да те направя своя съпруга, да застанеш до мен, както е предопределено. Освен едно — ако не ме обичаш. — Прегърна я. — Обичаш ли ме, Жулиет, така, както аз те обичам?

— О, Калид, обичам те толкова много, но...

— Какво тогава? Притесняваш се за семейството си и че никога няма да се върнеш във Франция?

— Вече нямам семейство, нито дължа вярност на страната, която използва и злоупотреби с баща ми. Но ти си принц, Калид, а аз съм обикновена жена, при това чужденка. Твоите поданици...

— Моите поданици трябва да се радват на щастието ми да те направя своя съпруга. Ако си до мен, ще бъда по-добър владетел. Стани моя принцеса, Жулиет. Кажу, че ме обичаш.

Той я обичаше. *Наистина* я обичаше. Не можеше да повярва, но въпреки това изглеждаше най-естественото нещо на света.

— Обичам те, Калид — засмя се тя с искрена радост. — Обичам те — извика, а думите отекнаха в храма. — Je t'aime, Kalid. Je t'adore.
[1]

Той я дръпна безмилостно в прегръдките си и я прегърна силно, толкова силно, че щеше да боли, ако не бе толкова прекрасно.

— Мила моя, сега ще ти покажа какво е да бъдеш обичана. Наистина обичана. Ще изкажем заедно благодарност на Шалаал, нашата богиня на любовта. — Положи я върху студения мрамор на олтара. — Обичам те. Искам да станеш моя съпруга. Кажу, че ще бъдеш моя. Кажу, че ще ми дадеш най-ценния си подарък, невинността си.

— Тя е твоя. Винаги е била твоя. Люби ме, Калид, моля те. Цял живот съм чакала теб.

Това бе обещанието, което му бе нужно. Тя бе всичко, което някога бе искал. Съблече я благоговейно, покривайки с целувки кожата ѝ, и всяка следваща бе като погалване на крилата на пеперуда, увеличаващо напрежението в тялото ѝ. Шията... раменете... гърдите... хълбока... леката извивка на корема... коленете... глезените... краката... нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Мраморът бе хладен под гърба ѝ. Кожата ѝ настръхваше там, където устните на Калид я целуваха. Чувстваше се почитана, боготворена, обожавана, жива.

Калид свали туниката си и я пусна до краката. Сноп слънчева светлина проникна през разрушения покрив и ги окъпа в сиянието си, обливайки кожата на Жулиет със златен блясък, превръщайки я в богинята, за която му напомняше. Косата ѝ се стелеше надолу към пода като река от обсидиан. Широко отворените ѝ очи бяха фокусирани изцяло върху него, докато стоеше гордо изправен пред нея. Тя се изви назад, а втвърдените зърна на гърдите ѝ се повдигнаха подканващо. Калид коленичи между краката ѝ и пое едното зърно в устата си, после другото, засмуквайки силно. Наслади се на изписаното на лицето ѝ удоволствие, а мъжествеността му потрепна.

— Жулиет, моята принцеса, моята богиня — промърмори той и продължи надолу, галейки вече влажните розови гънки на женствеността ѝ. Езикът му замени пръстите, имитирайки движенията им, и я облиза цялата.

— Калид, моят принц — прошепна тя, като го придърпа към себе си, копнееща да се съединят в едно цяло.

Целуна я дълбоко и я облада бавно и внимателно. Тя се почувства така, сякаш се разпада. Нямаше болка, само напрежение, което нарастваше в екстаз с всеки негов тласък. Навлезе по-навътре в нея и тя го обгърна, накланяйки се да го поеме целия, наслаждавайки се на комбинацията от меката твърдост.

Обви крака около кръста му. Той отново я целуна, езикът му потъна в устата ѝ, когато мъжествеността му се зарови дълбоко в нея. Чувстваше се напрегната и възбудена. Той се изтласка отново и тя усети как започва да се изкачва нагоре към някой магически връх. Движеше се в нея, окуражавайки я да прави същото, и двамата бързо откриха ритъм, който ги отвеждаше по-бързо и по-бързо до върха, докато тя не можеше повече. Изви се под него замаяна, изпълнена и викаща името му, притискаше го към себе си, докато той изливаше семето си в нея, разтапяйки и двама им в неразрушимата връзка от страст и любов.

Полежаха известно време на олтара, а слънчевата светлина ги превръщаше в златна картина. Накрая Жулиет отвори очи. Усмихна се блажено и доволно с усмивка, която докосна душата на Калид.

— Мислиш ли, че обидихме Шалаал с действията си?

— Не — отвърна Калид и я целуна, наслаждавайки се на подпухналите ѝ от целувките му устни. Мъжествеността му се размърда. — Мисля, че този олтар е създаден специално за тази цел. — Целуна я отново, а мъжествеността му се втвърди. — Май пак трябва да отдадем почит на Шалаал.

И нежно започна да прави точно това...

Едва по-късно, когато отвори очи, гледайки лениво стените на храма, тя забеляза малка ниша. Скрита в сянката на един стълб, тя можеше да бъде видяна само от олтара и то под определен ъгъл. Отначало помисли, че слънчев лъч позлатява мястото, но после осъзна,

че слънцето е сменило позицията си. Самата ниша бе обкована със злато като малка ключалка, само че със странна форма.

Женствена форма.

— Шалаал — възкликна тя. — Виж, Калид. Тук трябва да е, погледни.

Това бе мястото. Жулиет постави внимателно миниатюрната статуетка в нишата. Прилепна перфектно. Отдръпвайки се настрани, не видя и следа от нея зад колоната, но атмосферата в храма се промени.

— Вече е у дома — каза Жулиет, усмихвайки се срамежливо на Калид.

Той ѝ отвърна с любяща усмивка.

— Тя намери съдбата си, както ние двамата.

— Може да ме помислиш за глупачка, но връщайки я на мястото ѝ, сякаш поправих неправдата, която татко бе принуден да стори. Можем ли да я оставим тук, където принадлежи? Това би означавало много за мен.

— Не мисля, че е глупаво изобщо — отвърна Калид, целувайки дланта на ръката ѝ. — Шалаал се прибра у дома. Време е и ние да сторим същото. Нямам търпение да те направя моя съпруга.

— Аз също, любов моя. Кой знае, може би Шалаал ще благослови съюза ни с деца?

— Колкото по-рано започнем, толкова по-добре — каза Калид, прегръщайки я отново.

[1] Обичам те, Калид. Обожавам те (фр.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Шест седмици по-късно

Рамиз ал-Муханна, наскоро коронованият принц на А`Кадиз след преждевременната смърт на брат му по време на битка, гледаше сватбения парад с явно неодобрение. Беше ясно, че неговият съсед, принц Калид, бе заслепен от красивата францужойка. Според Рамиз западноевропейците не разбираха арабските традиции и не уважаваха културата им. Въпреки убедеността на Калид, че бащата на съпругата му е бил принуден от правителството си да разграби безценните съкровища на А`Кадиз, що се отнасяше до него, не би трябвало да му се вярва повече, отколкото на всеки друг чужденец.

Нито подобни жени бяха подходящи за съпруги, с техните глупави очаквания за истинска любов и възмутителна нужда от внимание. Жената служи за създаване на наследници, нищо повече.

Принц Калид, помисли си иронично Рамиз, сигурно бе изпаднал в транс, ако си мислеше, че тази Жулиет де Монтиняк ще спазва отдавна установените граници, които разделяха мъжа от влиянието на жената. Не изглеждаше като жена, която щеше да се ограничи до пределите на харема.

Когато сватбеното шествие премина покрай подиума, на който седеше Рамиз заедно с други почетни гости, сиянието на щастието, което се излъчваше от брачната двойка, бе почти осезаемо.

Облечена от глава до пети в червено и златно, мастиленочерната ѝ коса се стелеше по гърба, а на глезените и китките ѝ подрънкваха златни звънчета. Рамиз трябваше да признае, че булката изглеждаше примамливо. До нея принц Калид, облечен в кралско синьо, имаше очи само за Жулиет.

Сам в огромната тълпа, Рамиз остана безразличен към зрелището. Насилствената смърт на брат му Асад сложи край на службата му като външен посланик на А`Кадиз и го хвърли неочаквано в изискващата големи усилия роля на владетел, която изцяло ангажира ума му и не му остави време за нищо друго. Ако не бе необходимостта

да привлече всеки един съсед за съюзник, нямаше да присъства на тази сватба, но принц Калид бе прекалено важен, за да го обиди.

Когато свещеникът бедуин даде благословията си и Калид дръпна завесата, за да се покаже неговата съпруга, лицето ѝ бе озарено от любов и от двора на двореца, в който се бе състояла церемонията, изригнаха аплодисменти.

Когато годежът бе обявен, срещна бурна съпротива от страна на племенните вождове с дъщери на подходяща възраст. Рамиз се възхити на великолепия начин, по който принц Калид защити своя избор. Жулиет де Монтиняк бе избрана за него от богинята Шалаал. Според Рамиз бе чиста случайност, че при разкопките на храма в разрушения град Персиманон бе открит рядък жълт диамант, най-големият, който някога бе виждан. Това е знак, бе казал Калид на хората си и те му бяха повярвали. Дипломатически триумф, съгласи се Рамиз неохотно, докато гледаше как принцът целуна продължително булката си по устните, преди да я представи на народа си, изпълнен с гордост.

Розови листенца обсипаха двойката, докато хората аплодираха.

Рамиз, принцът на Акадиз, гледаше шествието невиждащо, чакайки с нетърпение тълпата да се придвижи напред към банкетните зали, където младоженците щяха да раздават монети на чакащите деца, и да се приключи най-накрая. Красивото му лице бе скрито под бяла копринена куфия с позлатени краища, а в съзнанието си вече планираше пътуването обратно през пустинята. Неговата пустиня и очакващото го кралство. Имаше много за вършене — спорове за уреждане, врагове за убиване, съюзници за привличане. Държавните дела лежах на неговите плещи.

Когато принц Калид и неговата принцеса Жулиет седнаха на сватбената трапеза, Рамиз се извини и нареди да подготвят кервана. Не знаеше какво му е приготвила съдбата, но бе готов да посрещне всяко предизвикателство, което се изпречи на пътя му, уверен в способността си да победи.

Дългът го зовеше и той бе готов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.